

Zoals het water stroomt

LENI SARIS

Zoals het water stroomt

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Haar volle naam luidde Marina Dorothee Josefine Margarethe Dennink en zodra ze oud genoeg was om daarachter te komen en dat was, toen de juffrouw op school goedig zei: ‘Kind, wat heb jij een mooie namen,’ de klas gniffelde en haar later ongenadig plaagde, kapte Marina kort besloten zelf haar voornaam af tot het kort en krachtige: ‘Mara’ en als iemand haar anders durfde noemen, luisterde ze eenvoudig niet.

‘Nou, bedankt, hoor,’ had Mara kwaad gezegd, nadat ze haar eerste schooldag achter de rug had. ‘Heeft dat kind ook zo’n stapel stomme namen?’

Ze wees naar het babybroertje, waar ze dol op was en dat zijn speelgenootje van andere dagen bitter gemist had en nu moeite deed om haar zo vlug mogelijk kruipend te bereiken.

Mara was geen moeilijk kind, maar de deining in huis kwam toch vaak door haar. Ze liet zich namelijk niet door de twee oudere zussen bedillen en ze had haar eigen manieren om dat duidelijk te maken. Voor de kleine Joost had ze eindeloos geduld en zelfs toen hij haar liefste boek in zijn grijpgrage handjes kreeg en er een fikse scheur in maakte, werd ze niet boos op

hem. Ze keek alleen een beetje treurig naar het boek.

‘Hij is nog zo klein, hij wéét het immers niet,’ zei ze.

‘Ik dacht...’ merkte mevrouw Dennink op, ‘dat ik van je zou horen, hoe je het op school hebt gemaakt. Vond je die namen het belangrijkste?’

‘Nou, dat zég ik toch?’ Mara duwde haar steile blonde haar achteruit. ‘t Is nogal leuk als je om al je gekke namen wordt uitgelachen. De juffrouw vond ze mooi en alle kinderen lachten me uit. Noem me maar Mara, hoor. Zeg, waarom geven ze kinderen zo’n hoop namen? Je hebt er toch niks aan, want je kunt toch maar bij één naam genoemd worden, hè?’

‘Ja... och, je hebt wel gelijk, maar ouders willen graag familieleden eren door hun kinderen naar hen te noemen,’ legde mevrouw Dennink uit en ze voegde er droog aan toe: ‘Joost heet alleen maar Josephus, naar jullie grootvader.’

‘Blij voor hém!’ zei de opstandige Mara. Ze wilde precies weten wat de zussen Nora en Denise aan namenbagage hadden meegekregen en vond, wat ze dan ook ronduit zei, dat het nergens op leek en alleen Joost er goed was af-

gekomen. Vader en moeder wisten toen zeker niet veel namen meer.

‘t Zal Marina weer niet zijn!’ verzuchtte haar vader toen hij het verhaal van Mara’s jammer en ellende had gehoord. ‘Ik vind inspraak best, maar je kunt aan een baby moeilijk vragen hoe hij of zij genoemd wil worden. We schijnen het verkeerd te hebben gedaan, althans in Marina’s ogen.’

Natuurlijk noemde heel de familie en kennissenkring haar toch Marina, maar ze dramde net zo lang door tot iedereen bekeerd was tot kort en goed: ‘Mara’, en daarbij bleef het in de loop der jaren.

Ze was het nooit van plan, maar de opwinding in huize Dennink kwam meestal via Mara de deur binnen. Mara begon met tekenen toen ze nog een kleuter was en de beeltenissen van huisje-boompje-beestje en de diverse familieleden waren echt niet te onderscheiden van de doorsnee kleutertekeningen, maar toen Joost twee jaar telde en Mara acht vond de kleine jongen de tekeningen van zijn oudere zusje de grootste gemakelijkheid die hij zich denken kon. Er begon toen al wat lijn in haar tekeningen te komen en ze bewogen zich steeds meer in de richting van de karikaturen. Ze tekende

haar hele familie, die erom lachte, behalve de opgroeiende zussen die razend werden, waar Mara zich niets van aantrok. Als de zussen een grotere mond hadden dan Mara, dan nam Mara wel wraak met een gek krabbeltje dat altijd op de omstreden situatie sloeg. Nora en Denise stonden niet vijandig tegenover de jongere Mara, maar ze trokken toch het meest samen op. Mara viel er een beetje buiten en Joost trok het meest naar Mara, die beslist zijn lievelingszus was en bleef, een leven lang. Hij was dan ook toen hij opgroeide de enige, die zich nooit ergerde aan Mara's tekeningen, al nam ze hem net zo goed op de hak.

Toen Mara op tienjarige leeftijd een levensgrote rel uitlokte was Joost overigens nog te klein om partij te trekken en Mara had het allemaal niet zo kwaad bedoeld. Haar moeder had een heel goede werkster, die van aanpakken wist, klein, tenger en erg lelijk, met de kracht en de snelheid van een bulldozer en net zo geduldig als een sergeant die nieuwe recruten moet drillen. Ze kon niets van de kinderen verdragen en alles in huis moest precies op de juiste plaats liggen en staan wat dan net zolang duurde, tot mevrouw De Vaal het huis verlaten had. Dan was het huis schoon en bin-

nen een halfuur weer een thuis in plaats van een meubelshowroom. Mara ergerde zich er steeds weer enorm aan, dat haar kamer aan die schoonmaakwoede ten offer viel. Ze zou het zelf wel bijhouden had ze gezegd, en dat deed ze dan ook. Eens in de maand werd ook Mara's kamer 'uitgemest'. Dan gingen de vele kussens, 'stofnesten' volgens mevrouw De Vaal, op de grote hoop, dan kreeg een of andere sticker aan de muur wel eens zo'n veeg, dat hij een scheur opliep en de rommel op het bureautje werd compleet 'bijeengeveegd'. Mevrouw Dennink, die blij was met haar goede hulp, suste zoveel mogelijk en trachtte te bemiddelen.

'Denise en Nora maken toch ook niet zo'n trammelant,' verweet ze Mara, na de zoveelste stormachtige scène.

'Dat moeten ze zélf weten. zij hebben niet zo'n troep als ik,' stormde Mara spinnijdig, met de nodige zelfkennis. 'Ik ben die kleine blocnote kwijt en die heeft zij natuurlijk weer weggegooid. Het lag op m'n kastje en wat dóét ze eraan...? Dat konijn!'

Het scheelde deze keer niet veel of ze had een draai om haar oren gekregen, maar ze dook onder de vaderlijke straffende hand door.

‘Je hoeft me niet te sláán!’ Aldus de opstandige jongste dochter.

‘Ik wilde je niet slaan omdat je kwaad bent, maar omdat je scheldt en spot met iemands uiterlijke hoedanigheden!’ Pa Dennink, die computer-deskundige was, maakte nooit de fout zijn dochters als een verlengstuk van zijn werk te zien. ‘En je bent af en toe hondsbrutaal.’

‘Alleen als ze met hun vingers aan mijn spullen komen,’ bitste Mara. ‘En ik wou helemaal niet schelden, maar een konijn is ze tóch... en niet eens een líéf konijn!’

Het bleef even stil na de nogal wilde aftocht van dochter Mara naar haar eigen domein.

‘Kun jij...’ begon vader Dennink zachtzinnig. ‘Kun jij mevrouw De Vaal niet vragen of ze voortaan Mara’s kamer alleen wil doen als Mara erbij is?’

‘Ik wou je wijzer hebben,’ gaf zijn vrouw ten antwoord. ‘Dat wordt een complete veldslag, maar zo kan het ook niet meer.’

Na enig overleg werd besloten, dat Mara haar eigen kamer zou doen, maar dan ook góéd, waarbij mevrouw De Vaal zich met een minachtend schoudergebaar en boos gemompel over ‘tot in de grond verwend kind’ neerlegde. De zaak zou hiermee uit de wereld zijn ge-

weest, wanneer Mara niet een prachtige paashaas voor Joost had getekend... overigens een haas met de trekken van mevrouw De Vaal, het kon ontkend noch verduisterd worden. Joost vond de op karton getekende paashaas met een 'echt' paasei in zijn pootjes zo prachtig, dat hij moord en brand schreeuwde toen zijn moeder het ding verduisteren wilde.

'Nou ja, mevrouw De Vaal komt overmorgen pas,' troostte mevrouw Dennink zichzelf en de familie, die zich slap had gelachen om de grappige tekening. 'Ze heeft geen gevoel voor humor, Mara. Waarom heb je dat nou eigenlijk gedaán? Je had die haas net zo goed een van onze gezichten kunnen geven.'

'Nee, want jullie lijken geen van allen op een haas of een konijn en wat hindert het nou eigenlijk? Het is toch niet beledigend om een konijn te zijn... éven.' Mara bekeek haar schiep met scheefgehouden hoofd en haar ogen twinkelden ondeugend. 'Voor mijn part tekent iemand mij als een... eh... lammetje.'

'Ja, je bent nogal een lief lam!' Vader Dennink wist dat het een van zijn zwakheden was, dat hij tenslotte altijd om Mara moest lachen en moeilijk boos kon blijven. 'Als jij niet iets bijzonders hebt, ben je Mara ook niet!'

De volgende dag zette mevrouw Dennink het bordpapieren beest in de speelgoedkast en niemand dacht er meer aan, behalve Joost, die er bar trots op was en er de volgende dag fier mee kwam aandragen om het aan mevrouw De Vaal te laten zien.

Zij was niet boos, ze was razend en tot in het diepst van haar ziel beledigd. Ze dacht er niet aan te blijven in een familie met zulke slecht opgevoede kinderen, die ongestraft een ander mens belachelijk mochten maken. Niet alleen dat Mara dat afschuwelijke ding had getekend – met opzet natuurlijk – maar Joost wist niet hoe gauw hij ermee moest komen aandragen, dat was precies eender. Dat werd mevrouw Dennink toch wel iets te veel.

‘Joost is pas *viér*... hij is gewoon trots op dat ding en iedereen moet het bewonderen... er is ook eigenlijk weinig kwetsends aan!’ zei ze sussend. ‘Ik weet best dat Mara en u elkaar niet mogen, maar...’

‘Maar u had *dít* nooit goed mogen vinden!’ Mevrouw De Vaal gilte zo hard, dat Joost bang werd en zijn paashaas teder aan zijn hart drukte.

‘Dat wisten we niet. Het is een verrassing voor Joost geweest en als u denkt, dat u uit de